



Peter Wewengkang, meester in oosterse vechtkunsten: „Ik ben een gids. En iedereen heeft een gids nodig.” foto Rob Oostwegel

De 'Sensei' van het Beekse verenigingsleven

Het is voor hem een tweede natuur: mensen helpen, oud en jong. „Ik wil ze iets leren. Levenservaring overdragen, mensen bagage meegeven. Ik ben een gids. En iedereen heeft een gids nodig.”

Of het nu gaat om leden van de talloze Beekse verenigingen in Oos Heim (waar zijn vrouw beheerder is), zijn eigen kinderen of de pupillen die hij de wijsheden bijbrengt van de talloze oosterse vechtkunsten die hij meester is. Van de schaakclub tot de ouderenbond. „Op de een of andere manier komen ze altijd bij mij terecht.”

Dat de dankbaarheid groot is, blijkt wel nu Peter Wewengkang viert dat hij vijftig jaar leeft voor de martial arts. Tijdens zijn receptie, afgelopen zondag in het gemeenschapshuis, was de zaal te

Peter Wewengkang beoefent vijftig jaar 'martial arts'. Een leven voor oosterse vechtkunst en voor het verenigingsleven in Beek.

doet me wat.” Want de 58-jarige meester is door de vele internationale titels die hij en zijn leerlingen behaalden ook in het buitenland een goede bekende. Coach van de Karate Do Bond, lid van Belangenvereniging Shotokan, de Nederlandse karatevereniging, de Nederlandse traditionele Karate Federatie en Japan Karate Association Nederland. En daarnaast al 27 jaar bestuurslid en vrijwilliger in het Beekse verenigingsleven.

Als vijftienjarig jongetje kwam hij, in korte broek, voor het eerst aan in een door sneeuw bedekt Nederland. Met de rest van zijn gezin, dat in Indonesië op de vlucht was geslagen voor de rellen die uitbraken in de tijd dat de regering van Soekarno overging op Soeharto. „Negen maanden hebben we in het oerwoud geleefd. Totdat we contact kregen

het nooit vergeten: ik kreeg bij aankomst een deken van een dame. En mijn eerste Nederlandse maaltijd: friet met een kroket.” Wewengkang burgerde in *no-time* in. „Zo ben ik op een bepaald moment een EHBO-cursus gaan volgen. Daardoor kwam ik met het verenigingsleven in aanraking.” Wie weet waar Wewengkang vandaag was geweest, als hij niet als zesjarig manneke zo nieuwsgierig was geweest dat hij in een boom klom om te kijken waar zijn schreeuwende buurman mee bezig was. „Ieder dag keek ik naar de rituelen die hij deed. Totdat hij me riep en zei dat ik best naast hem mocht komen zitten.” Zijn Chinese buurman Kim leerde Wewengkang de fijne kneepjes van de vechtkunst Wushu. „Hij nam me mee naar zijn tempel, waar ik meteen werd geaccepteerd. De belangrijkste levensles die hij me bijbracht was

die hij later overbracht op zijn eigen leerlingen. Maar van alle vechtsporten die hij zich sindsdien eigen heeft gemaakt, inspireerde karate hem het meest. „Karate is gericht op het perfectioneren van je karakter. En dat ligt het meest in het verlengde van mijn karakter.”

Niemand vormde Wewengkang meer dan Miyazaki Sensei, de leraar die hem de Japanse karate bijbracht. „De wijsheid dat je altijd een leerling blijft. Ik ben voor mijn pupillen geen Sensei, geen leraar; ik ben Peter.” De les ook dat je altijd een tweede start kunt maken. „Dat hielp me er bovenop toen ik twee jaar geleden een tia kreeg.” Maar bovenal de les hoe je een groep inspireert en bij elkaar houdt. Niet vreemd dus dat Wewengkang zo'n graag gezien mens is bij alle Beekse verenigingen.